

Arrest

nr. 345 528 van 24 april 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. SAMRI
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat C. SAMRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Raad kan verwijzen naar de uiteenzetting van de feiten, zoals opgenomen in zowel de nota met opmerkingen als het verzoekschrift, voor wat betreft de nuttige antecedenten in verzoekers dossier.

De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie neemt op 14 april 2026 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: L.
voornaam: B.
geboortedatum: (...) 2001
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 08.07.2025, 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrapt op feiten van smaad/weerspanning, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspanning, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 reeds werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige juedrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2026.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat zijn familie in België verblijft.

We stellen inderdaad vast dat de ouders, broers en zussen een verblijfsrecht hebben verkregen in België. Betrokkene is er echter niet in geslaagd zijn verblijf te regulariseren.

Opgemerkt moet echter worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bovendien kan de familie betrokkene in Marokko bezoeken, of in een andere staat waartoe zij allen toegang hebben. Betrokkene kan met zijn familie tevens een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

We stellen daarnaast vast dat betrokkene een deel van zijn leven in België heeft doorgebracht.

Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen enkele band met zijn herkomstland zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en/of culturele achterstand zou hebben dat hij niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien in Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het land van herkomst heeft verworven, zeker gelet op het feit dat hij nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België en aldus wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was.

Bovendien kan het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, en het feit dat betrokkene zelf sinds geruime tijd in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene meermaals inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene, die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, en overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd, vormt een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 08.07.2025, 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrappt op feiten van smaad/weerspanning, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspanning, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige juedrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2026 dat hem betekend werd op 18.03.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2026. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verwijst enkel naar zijn familie die in België verblijft

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging zou verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 08.07.2025, 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrapd op feiten van smaad/weerspanning, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspanning, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige juedrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2026 dat hem betekend werd op 18.03.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2026. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel-West op 08.07.2025, 04.04.2023, 13.09.2020, 16.11.2020, 19.07.2018 en 17.04.2017 werd betrokkene betrapt op feiten van smaad/weerspanning, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, diefstal met geweld, beschadigingen en zedenfeiten.

Op 08.05.2023 werd betrokkene veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens weerspanning, diefstal met geweld en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Op 15.01.2018 werd betrokkene onder toezicht gesteld van de Franstalige juedrechtbank wegens diefstal met geweld en afpersing.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."*

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de

wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vasthouding betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 71, eerste lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing

3.2. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij wordt vastgehouden in een gesloten centrum. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "*Des articles 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; De l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après, la CEDH) ; Des articles 7 et 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ciaprès, la Charte) ; Des principes de bonne administration, notamment des principes de précaution, de minutie, du raisonnable et de proportionnalité, du principe général du respect des droits de la défense et du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration ; De l'erreur manifeste d'appréciation*"

Hij verschafft volgende toelichting bij zijn middel:

« Première branche – Intérêt supérieur des mineurs concernés

EN CE QUE la décision querellée estime que l'intérêt supérieur de l'enfant n'est pas méconnu, puisque le requérant n'a pas d'enfant ;

ALORS QUE cette lecture restrictive de la notion d'intérêt supérieur de l'enfant méconnaît celui des frères et sœurs mineur-es du requérant, avec lequel-les celui-ci cohabite.

Dans un arrêt C-646/21 du 11 juin 2024, la CJUE a dit pour droit ce qui suit :

« Il résulte de l'article 24, paragraphe 2, de la Charte ainsi que de l'article 3, paragraphe 1, de la convention internationale des droits de l'enfant, adoptée par l'Assemblée générale des Nations unies le 20 novembre 1989, auquel se réfèrent expressément les explications relatives à l'article 24 de la Charte, que l'intérêt supérieur de l'enfant doit non seulement être pris en compte dans l'appréciation sur le fond des demandes concernant des enfants, mais également influencer sur le processus décisionnel conduisant à cette appréciation, moyennant des garanties procédurales particulières. En effet, ainsi que l'a relevé le Comité des droits de l'enfant des Nations unies, l'expression « intérêt supérieur de l'enfant », au sens de cet article 3, paragraphe 1, fait référence à la fois à un droit de fond, à un principe interprétatif et à une règle de procédure [voir l'Observation générale no 14 (2013) du Comité des droits de l'enfant sur le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale (art. 3, par. 1), CRC/C/GC/14, point 6]. »

La décision querellée est notamment adoptée sur la base de l'article 7 de la loi du 15.12.1980, lequel résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier : il s'agit bien d'une mise en œuvre du droit européen.

Dès lors, les dispositions de la Charte – ainsi que l'interprétation qui leur est réservée par la CJUE, notamment lorsque celle-ci se réfère à l'Observation générale n°14 du 29 mai 2013 du Comité des Nations-Unies des droits de l'enfant sur le droit de l'enfant à ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale – sont d'application.

La notion d'intérêt supérieur de l'enfant n'est pas définie mais le Comité des droits de l'enfant a pu relever que – parmi les éléments à évaluer – figurait la préservation de l'unité familiale et le bien-être des enfants (§§58-70).

Votre Conseil a lui-même posé les mêmes constats, en considérant que la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant impliquait un double examen relatif à la préservation de l'unité familiale et du bien-être des enfants.

S'agissant de la notion d'unité familiale, le Comité des droits de l'enfant, dans son observation générale n°14 précitée, vise – explicitement – les relations de l'enfant avec ses parents et sa famille, soit sa fratrie : suivant cette interprétation, la relation entre le requérant et ses frères et sœurs mineur-es protégée par la notion d'unité familiale.

Finalement, notons que Votre Conseil a déjà pu considérer, à plusieurs reprises, que la circonstance qu'un enfant n'intervient pas à la cause n'a aucune incidence, dès lors que l'acte attaqué a un impact sur ce dernier⁴. C'est également en ce sens que s'est prononcé le Comité des droits de l'enfant dans son Observation générale n°14 précitée :

« Le terme « décision » ne s'entend pas uniquement des décisions, mais aussi de tous les actes, conduites, propositions, services, procédures et autres mesures (...) L'inaction ou le défaut d'action et les omissions constituent aussi des « décisions » » (§§17 et 18).

En l'espèce, la partie défenderesse n'ignore pas que le requérant cohabite avec sa famille nucléaire, et notamment ses trois demi-frères et sœurs mineur-es : M., âgée de bientôt 15 ans, A., âgé de 10 ans et M., âgé de 8 ans (pièces 7 à 9).

Tous et toutes sont né-es et ont grandi aux côtés du requérant. La situation actuelle de ce dernier les affecte profondément, comme en atteste une lettre rédigée par la mère du requérant et jointe à la présente (pièce 10). Elle y fait état d'éléments qui seront évoqués au point suivant mais également de l'impact de la détention – pénale (inopérante puisque le requérant a été acquitté) et administrative – du requérant sur l'état de santé psychologique de sa jeune sœur. Cette dernière est tout particulièrement affectée par cette situation et dépend d'un important suivi psychologique et psychiatrique, en lien notamment avec ces circonstances, comme expliqué dans l'attestation jointe en pièce 10 (pièce 11).

Cette réalité revêt bien évidemment une importance centrale puisque, conformément aux indications du Comité des droits de l'enfant dans son observation générale n°14 précitée. L'intérêt supérieur de l'enfant est un concept souple, adaptable qui doit être ajusté et défini au cas par cas :

« Ces circonstances sont liées aux caractéristiques de l'enfant ou des enfants concernés, dont l'âge, le sexe, le degré de maturité, l'expérience, l'appartenance à un groupe minoritaire et le fait de présenter un handicap

physique, sensoriel ou intellectuel, ainsi qu'au milieu social et culturel auquel appartient l'enfant, notamment la présence ou l'absence de ses parents, le fait que l'enfant vit ou non avec eux, la qualité de la relation entre l'enfant et sa famille ou ses pourvoyeurs de soins, la sécurité de son environnement et l'existence de solutions de remplacement de qualité à la disposition de la famille, de la famille élargie ou des pourvoyeurs de soins » (§48) (nos accents).

Conformément à ce qui a été rappelé ci-dessus, l'intérêt supérieur de ces trois enfants aurait dû être une considération primordiale, même si ceux-ci ne sont pas directement visés par la décision querellée : en effet, son exécution aura un impact direct sur leur vie quotidienne puisque leur frère aîné, avec lequel ils vivent et qu'ils côtoient depuis leur naissance, sera éloigné vers le Maroc et empêché de revenir en Belgique pour une longue période de temps.

En outre, comme souligné supra, le bien-être psychologique de la sœur mineure du requérant est immédiatement affecté par la situation actuelle et le sera davantage encore en cas d'exécution de la décision querellée.

Or, leur intérêt supérieur n'est pas évoqué à un seul moment de la décision : tout au plus, la partie adverse évoque – de façon abstraite – les liens entre frères et sœurs majeur-es ou les relations entre adultes et la nécessité de démontrer l'existence d'un lien de dépendance supplémentaire (pp. 1 et 2 de la décision attaquée).

Ces mentions théoriques manquent évidemment en pertinence puisqu'elles ne s'appliquent en rien au cas d'espèce et, par ce silence et ces évocations stéréotypées, la décision querellée méconnaît les articles 24 de la Charte et 8 de la CEDH, ainsi que les obligations de motivation et de bonne administration visées au moyen. Aucune de ces dispositions ne restreint son champ d'application aux relations entre parents et enfants mineurs et, dans ces conditions, la relation entre le requérant et ses frères et sœurs mineur-es aurait dû être prise en compte, quod non.

Il ne pourrait être reproché au requérant de ne pas avoir spécifiquement mentionné ses frères et sœurs, dès lors que – comme indiqué supra – la partie adverse connaît leur existence et qu'en tout état de cause, la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant ne peut être conditionnée à son évocation spontanée. Au contraire, conformément à l'Observation générale n°5 du Comité des droits de l'enfant :

« Chaque institution ou organe législatif, administratif ou judiciaire est tenu de se conformer au principe de l'ISE en se demandant systématiquement comment les droits et les intérêts de l'enfant seront affectés par ses décisions et ses actes » (nos accents).

Votre Conseil a également favorisé cette interprétation dans un arrêt n°300.170 du 16 janvier 2024.

Dès lors que l'intérêt supérieur des frères et sœurs mineurs du requérant n'a pas été évalué par la partie adverse, Votre Conseil ne peut substituer son appréciation en procédant lui-même à la mise en balance de ces éléments et la décision querellée doit être suspendue.

Deuxième branche – Violation du droit au respect de la vie privée et familiale

EN CE QUE la partie adverse estime que le requérant ne fait valoir aucun élément supplémentaire de dépendance, de sorte que la décision querellée n'entraîne pas la violation de l'article 8 de la CEDH ;

ALORS QUE cette analyse se fonde sur une lecture incomplète et, partant, incorrecte, des informations disponibles et du cas d'espèce.

La partie adverse admet que le requérant peut se prévaloir d'une vie privée et familiale sur le territoire belge mais estime que l'adoption de la décision querellée n'entraîne pas la violation de l'article 8 de la CEDH au motif que le requérant :

- Ne démontre pas l'existence d'éléments de dépendance supplémentaire ;*
- Pourra recevoir la visite de sa famille au Maroc et faire usage des moyens de communication modernes ;*
- Ne démontre pas qu'il n'a plus aucun lien avec son pays d'origine, qu'il ne parle pas la langue ni ne connaît suffisamment la culture de son pays d'origine pour assurer ses besoins au Maroc, d'autant plus qu'il a la nationalité marocaine ;*

- *A commis des infractions qui ont nui à l'ordre public national tel que visé à l'article 8, §2, de sorte que le fait que sa famille séjourne en Belgique et qu'il ait grandi dans ce pays ne peut être retenu ;*

Relevons pour commencer que la partie adverse ne conteste pas l'existence de la vie privée et familiale du requérant en Belgique puisqu'en effet, ce dernier :

- *Est arrivé en Belgique alors qu'il n'était âgé que de deux ans et séjourne donc sur le territoire national depuis plus de vingt ans. Il y a grandi, y a effectué l'ensemble de sa scolarité et y a établi le centre névralgique de sa vie privée et familiale (pièces 3 à 6 précitées) ;*
- *Compte l'ensemble de sa famille nucléaire sur le territoire (mère, beau-père et demi-frères et sœurs). Ceux-ci sont en séjour régulier sur le territoire et le requérant cohabite avec eux depuis toujours. Par ailleurs, le requérant a développé l'ensemble de ses relations sociales et amicales en Belgique.*

La partie adverse dispose de ces éléments et ne les conteste pas mais estime qu'ils sont insuffisants. Cette appréciation est toutefois constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation.

Relevons que, conformément à la jurisprudence de la Cour EDH, le fait que le requérant soit un jeune adulte qui n'a pas encore fondé sa propre famille implique que ses liens avec ses parents et d'autres membres de sa famille proche s'analysent en une « vie familiale » (voyez en ce sens l'arrêt Maslov c. Autriche du 23 juin 2008, §62).

En outre, notons que le requérant vit avec ses parents et qu'à défaut d'autorisation de séjour sur le territoire, il n'est pas en mesure de travailler : il dépend donc matériellement et financièrement de ceux-ci. Ces réalités ne sont pas prises en compte par la partie adverse qui affirme pourtant, de façon péremptoire, qu'aucun élément de dépendance n'existerait.

Bien au contraire, compte tenu des éléments précités (jeune âge du requérant, cohabitation, dépendance matérielle et financière), les affirmations de la partie adverse selon lesquelles le requérant ne ferait valoir aucun élément de dépendance ou qu'il aurait encore des liens avec le pays dont il a la nationalité, sont manifestement erronées.

S'agissant de l'affirmation de la partie adverse selon laquelle que les éléments relatifs à la vie privée et familiale du requérant ne pourraient être retenus compte tenu du fait que ce dernier a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public national, force est de constater que cette motivation procède d'une interprétation incorrecte et stéréotypée des notions de vie privée et familiale, ainsi que de danger pour l'ordre public.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que l'article 8 de la CEDH protège les « relations personnelles, sociales et économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain » .

Frédéric SUDRE parle, s'agissant de la vie privée, d'une « vie privée sociale » qui serait également protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

La Cour EDH considère à cet égard que :

« Dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de 'vie privée' au sens de l'article 8. » (souligné ici).

L'arrêt Maslov c. Autriche prononcé le 23 juin 2008 par la Cour EDH relève en ce sens que :

« 63. En outre, la Cour rappelle que tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59).

64. En conséquence, les mesures litigieuses portent atteinte à la fois à la « vie privée » du requérant et à sa « vie familiale » (nous soulignons).

En l'espèce, la relation que le requérant entretient avec ses parents, ses frères et sœurs mineurs, avec lesquels il cohabite, ainsi que les cercles amicaux qu'il a constitués au fil des années en Belgique ressortent à tout le moins de la « vie privée sociale » protégé par l'article 8 de la CEDH.

Force est donc de constater que la vie privée et familiale du requérant en Belgique est établie.

La Cour EDH a jugé qu'une fois établie l'existence d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit examiner s'il y a ingérence dans celle-ci. La Cour EDH distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal. Dans le second cas, la Cour EDH considère que l'Etat est tenu par une obligation positive de mise en balance des intérêts, sans quoi il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Pour qu'une ingérence dans la vie privée et familiale soit conforme à l'article 8 §2 de la Convention, elle doit être prévue par la loi, poursuivre un but légitime, et être nécessaire.

La Cour EDH expose ainsi que :

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général » (souligné par le requérant).

La Cour rappelle généralement que :

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Boulif, précité, § 47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 »¹² (souligné par le requérant).

Les Etats disposent donc d'une certaine marge d'appréciation. Cependant, la Cour exige qu'une évaluation des intérêts concurrents soit effectuée.

Il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que lorsque des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale sont invoqués, la Cour a établi un certain nombre de critères spécifiques qui doivent conduire les autorités nationales à procéder à une mise en balance raisonnable des intérêts en présence.

Dans son arrêt *Boulif c. Suisse*, du 2 août 2011 (§ 48 de l'arrêt), la Cour EDH a établi les critères suivants :

- I. La nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant,
- II. La durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé,
- III. La période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période,
- IV. La nationalité des diverses personnes concernées,
- V. La situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple,
- VI. Le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale,
- VII. La naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge,
- VIII. La gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse.

Dans son arrêt *Üner c. Pays-Bas*, du 18 octobre 2006 (§ 58 de l'arrêt), la Cour EDH a complété ces critères avec les critères suivants :

- IX. L'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé,
- X. La solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination.

Enfin, dans ses arrêts *Emre c. Suisse* et *Hasanbasic c. Suisse*, respectivement rendus le 22 mai 2008 (§ 71 de l'arrêt) et le 11 juin 2013 (§ 54 de l'arrêt), la Cour EDH a encore ajouté deux critères de manière explicite, qu'il faut également prendre en considération dans la mise en balance des intérêts :

- XI. Les circonstances particulières entourant le cas d'espèce,
- XII. La proportionnalité de la mesure litigieuse, à travers le caractère provisoire ou définitif de l'interdiction du territoire.

En l'espèce, le requérant soutient, quoiqu'il en soit, que l'ingérence dans sa vie privée et familiale est tout à fait disproportionnée. Sur la base des critères établis par la jurisprudence de la Cour EDH, dans ses arrêts *Boultif c. Suisse*, *Üner c. Pays-Bas*, *Emre c. Suisse* et *Hasanbasic c. Suisse*, le requérant souhaite faire état des éléments qui suivent :

I. La nature et la gravité des infractions commises par le requérant

Comme plus largement développé *infra*, la seule condamnation pénale effective du requérant à ce jour est celle prononcée par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 et ensuite réformée par l'arrêt de la Cour d'appel du 21 février 2024 (pièce 12).

Les faits dont il est question dans ces deux décisions datent de juin 2021, soit il y a cinq ans, et ont entraîné la condamnation du requérant à un sursis simple, peine légère qui devait nécessairement être prise en compte par la partie adverse dans l'évaluation du caractère réel, actuel et suffisamment grave de la menace représentée par le requérant pour un intérêt fondamental de la société, *quod non*.

II. La durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé

Comme déjà indiqué à plusieurs reprises, le requérant est arrivé en Belgique aux côtés de sa mère quand il avait deux ans.

Il vit donc sur le territoire national depuis plus de vingt ans, y a grandi, y a été scolarisé et y a établi son cadre de vie habituel.

III. La période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction et la conduite du requérant pendant cette période

Les faits pour lesquels le requérant a été condamné par le tribunal correctionnel de Bruxelles (condamnation ensuite réformée par la Cour d'appel de Bruxelles le 21 février 2024) datent de 2021, soit il y a cinq ans. La partie adverse évoque également certains rapports administratifs établis par les zones de police sans davantage de précisions ni de références, ce qui permettrait pourtant de déterminer les suites réservées à ces rapports administratifs, l'implication réelle du requérant et, in fine, l'exactitude des faits invoqués à l'appui de la décision querellée .

En tout état de cause, notons que certains des rapports administratifs auxquels il est fait référence datent de l'époque où le requérant était mineur, ce qui doit également être pris en considération.

L'évaluation du danger que représenterait (*quod non*) le requérant pour l'ordre public devrait être faite à l'aune de sa seule et unique condamnation correctionnelle effective.

La décision querellée évoque une condamnation à une peine de trois ans d'emprisonnement mais cette affirmation est partielle et incorrecte : en effet, le jugement prononcé par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 a condamné le requérant à une peine d'emprisonnement de trois ans à laquelle il devait être sursis pendant trois ans moyennant le respect de certaines conditions déterminées dans le jugement.

Il a été interjeté appel de ce jugement et le 21 février 2024, la Cour d'appel de Bruxelles a réformé la peine prononcée par le premier juge en supprimant le dispositif conditionnel fixé, après avoir considéré qu'il ne ressortait ni du dossier répressif, ni des débats à l'audience que la mise en place d'un suivi serait nécessaire voire même utile dans le cas du requérant, rien dans sa situation ne nécessitant de l'encadrer par une

guidance probatoire. Il s'agit d'une mesure de faveur à caractère exceptionnel dont la Cour a manifestement jugé le requérant digne.

Ces éléments doivent bien évidemment être pris en compte dans l'évaluation du danger que représenterait (quod non) le requérant pour l'ordre public.

IV. La nationalité des diverses personnes concernées

Comme indiqué dans la décision querellée, l'ensemble de la famille nucléaire du requérant (mère, beau-père et frères et sœurs mineur-es) mais aussi de la plupart de ses proches sont autorisé-es au séjour sur le territoire belge.

V. La situation familiale du requérant

Le requérant vit avec sa famille à Vilvoorde.

Conformément à la jurisprudence de la Cour EDH, compte tenu du fait que le requérant a passé la majeure partie, sinon l'intégralité de son enfance puis de sa jeunesse en Belgique, des raisons d'autant plus solides doivent être avancées pour justifier son expulsion (voyez les arrêts Savran c. Danemark du 7 décembre 2021, §186 et Levakovic v. Denmark du 23 octobre 2018, §45).

Conformément toujours à la jurisprudence de la Cour EDH, le fait que le requérant soit un jeune adulte (24 ans) qui n'a pas encore fondé sa propre famille implique que ses liens avec ses parents et d'autres membres de sa famille proche s'analysent en une « vie familiale » (voyez notamment l'arrêt Maslov c. Autriche du 23 juin 2008, §62).

En outre, rappelons que le requérant ne connaît personne au Maroc, qu'il vit en Belgique depuis plus de 20 ans et ne dispose d'aucune ressource propre, si bien qu'il vit chez ses parents dont il dépend entièrement, aussi bien matériellement que financièrement.

Cette réalité doit être prise en compte au titre de la démonstration d'éléments supplémentaires de dépendance, dépassant les « simples » liens affectifs.

Enfin, notons que l'ensemble de la famille du requérant séjourne sur le territoire belge et il n'a, a contrario, plus aucune famille ni aucun contact quel qu'il soit au Maroc, pays qu'il a quitté lorsqu'il avait deux ans.

VI. La solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination ;

Comme déjà indiqué à plusieurs reprises, le requérant vit en Belgique depuis plus de vingt ans. Il a grandi dans ce pays aux côtés de sa famille, y a été scolarisé et y a progressivement construit l'ensemble de son réseau socio-familial.

A contrario, le requérant n'a aucun lien avec le Maroc, mis à part le lien théorique de la nationalité qui le relie encore avec ce pays. Il ne parle pas même l'arabe, comme le suppose à tort la partie adverse et comme pourtant déjà précisé dans les demandes d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduites.

Exiger, comme le fait la partie adverse dans la décision querellée, la preuve d'un fait négatif (absence de famille, d'amis et de liens avec le Maroc) est aussi irréaliste qu'inadéquat, dans la mesure où le requérant démontre déjà avoir quitté le Maroc depuis son plus jeune âge et avoir grandi en Belgique.

Le reste de sa famille a fait l'objet d'une régularisation sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et il cohabite avec sa famille.

VII. Les circonstances particulières entourant le cas d'espèce

Il convient de tenir compte du fait que la seule condamnation effective du requérant à ce jour concerne des faits datant de 2021, soit il y a cinq ans.

Il vit en Belgique depuis vingt ans et n'a plus aucun lien avec le Maroc.

Il cohabite avec sa famille en séjour légal sur le territoire et nécessite une importante prise en charge médicale dont il convient de tenir compte dans l'évaluation d'éléments de dépendance particuliers et de

circonstances particulières, conformément à la jurisprudence de la Cour EDH (voyez en ce sens l'arrêt Savran c. Danemark du 7 décembre 2021, §184).

VIII. La proportionnalité de la mesure litigieuse, à travers le caractère provisoire ou définitif de l'interdiction de territoire

En cas de renvoi vers le Maroc, les interdictions d'entrée notifiées au requérant en septembre 2020 puis en mars 2026 commenceront à courir, l'empêchant de facto de rentrer en Belgique, pays dans lequel le requérant compte l'ensemble de ses attaches socio-familiales, pendant trois ans à tout le moins.

Cet élément aurait bien évidemment dû être pris en compte par la partie adverse dans l'évaluation de la proportion de l'ingérence au droit au respect de la vie privée et familiale.

En conclusion, le requérant a indéniablement une vie privée et familiale en Belgique, à l'exclusion de tout autre Etat. Il dispose d'un ancrage durable en Belgique, où il a vécu la majeure partie de sa vie d'enfant d'abord et de jeune adulte ensuite.

Au vu des éléments détaillés supra et après mise en balance de tous les intérêts en présence, en conformité avec les critères dégagés par la jurisprudence de la Cour EDH, il ne peut être conclu que le requérant présente un risque actuel, réel et grave quant à l'ordre public et à la sécurité nationale.

Il ne ressort pas davantage de la motivation de la décision querellée que les éléments qui devaient être pris en considération par la partie adverse ont été suffisamment mis en balance. C'est le constat qui s'impose notamment lorsqu'il s'avère que la partie adverse s'est fondée sur des considérations théoriques, abstraites et non vérifiées pour apprécier les liens – inexistantes – du requérant avec son pays d'origine. L'existence d'éléments de dépendance n'a pas davantage été examinée avec sérieux, la partie adverse ne tenant compte ni du fait que le requérant cohabite avec sa famille, ni du fait qu'il souffre d'importants problèmes de santé.

Il en ressort que la décision attaquée est totalement disproportionnée, au regard de l'article 8 de la CEDH et de l'article 74/13 §3, 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Force est de constater que la motivation de la décision attaquée n'est absolument pas adéquate, en ce qu'elle viole l'article 8 de la CEDH.

Troisième branche – Évaluation du danger représenté pour l'ordre public

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

(...)

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand : 1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

(...)

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

La partie adverse fonde la décision attaquée sur l'article 74/14 § 3, 1° et 3° et considère qu'il convient de déroger au § 1 qui prévoit un départ volontaire parce qu'il existe dans le chef du requérant un risque de fuite (74/13 § 3, 1°) et qu'il constitue un danger pour l'ordre public (74/13 § 3, 3°).

Quant au danger pour l'ordre public, la partie requérante se réfère à un arrêt n° 171 937 du 15 juillet 2016 de Votre Conseil, qui a rappelé les éléments à prendre en compte lorsqu'un danger pour l'ordre public est invoqué :

« In fine, le Conseil observe à la lecture du dossier administratif et à l'instar du requérant, que ce dernier avait adressé à la partie défenderesse un courrier daté du 18 novembre 2015, par lequel il souhaitait attirer son attention sur de nouveaux éléments le concernant et en particulier sur ses antécédents judiciaires, sur l'ancienneté des faits lui reprochés et sa volonté de s'amender attestée par divers documents. Or, force est de constater que la partie défenderesse a fait fi de ce courrier alors même que l'article 43, 2° de la loi dispose entre autres que 'les mesures d'ordre public ou de sécurité nationale doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (...)', ledit courrier visant justement à démontrer que le comportement du requérant ne présentait pas ces caractéristiques. » (souligné par le requérant).

Votre Conseil, dans un arrêt n° 64 207 du 30 juin 2011, a également jugé que :

« Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03) la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle 'le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (...)' et précisant que 'dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales'.

Elle a également rappelé que 'l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public. » (souligné par le requérant).

En l'espèce, premièrement, force est de constater que la partie adverse n'a procédé à aucune vérification in concreto des éléments factuels et juridiques de son dossier.

En effet, comme déjà indiqué à plusieurs reprises, la seule condamnation pénale effective du requérant à ce jour est celle prononcée par le tribunal correctionnel de Bruxelles le 8 mai 2023 puis réformée en appel le 21 février 2024.

Le requérant a été condamné à une peine de trois ans d'emprisonnement, assortie – pour le tout – d'un sursis probatoire en première instance puis d'un sursis simple en appel : il s'agit d'une mesure de faveur justifiée par la personnalité et le parcours du requérant, la Cour d'appel ayant considéré qu'un dispositif probatoire n'était pas nécessaire. Cette réalité aurait bien évidemment dû être prise en considération par la partie adverse qui se réfère pourtant de manière abstraite – et incorrecte – à une peine de trois ans d'emprisonnement (sans mentionner donc le sursis total dont elle était assortie dès le départ) pour considérer que le requérant représente un danger pour l'ordre public. Relevons par ailleurs que les faits concernés datent de 2021, soit il y a maintenant trois ans.

En marge de cette condamnation, la partie adverse se réfère également à plusieurs rapports administratifs de la zone de police dont les références et les suites qui leur ont – ou non – été réservées ne sont pas spécifiées. Or, ces notices ne permettent ni d'apprécier le rôle véritablement joué – ou non – par le requérant, ni n'établissent sa culpabilité : elles ne devraient donc pas pouvoir être prises en compte.

Relevons par ailleurs que certains de ces rapports ont été dressés alors que le requérant était encore mineur, ce qui aurait également dû être pris en compte par la partie adverse qui ne peut décemment pas présenter sur un pied d'égalité les mesures prises dans le cadre de l'aide à la jeunesse et les peines prononcées par les cours et tribunaux correctionnels.

En ce sens, la Cour EDH a déjà eu l'occasion de se prononcer sur des mesures d'éloignement du territoire prises par un État face à une personne ayant commis des faits « qualifiés infraction » lorsqu'elle était encore mineure. Dans ces circonstances, la Cour considère qu'il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant :

« Pour la Cour, lorsque les infractions commises par un mineur sont à l'origine d'une interdiction de séjour, il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant.

La jurisprudence de la Cour relative à l'article 8 fait état de cette obligation dans divers contextes (voir, par exemple, dans le domaine de la protection de l'enfance, *Scozzari et Giunta c. Italie* [GC], nos 39221/98 et 41963/98, § 148, CEDH 2000-VIII), y compris l'expulsion d'étrangers (*Üner*, précité, § 58). Dans l'affaire *Üner*, la Cour était appelée à examiner la situation d'enfants en tant que membres de la famille de la personne qui devait être expulsée. Elle a souligné que l'intérêt supérieur et le bien-être des enfants du

requérant, en particulier la gravité des difficultés que ces enfants risquaient de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé devait être expulsé, constituaient un critère d'appréciation de la nécessité, dans une société démocratique, d'une mesure d'expulsion. La Cour estime que l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant s'applique également lorsque la personne qui doit être expulsée est elle-même mineure ou lorsque – comme en l'espèce – l'expulsion est motivée par des infractions que l'intéressé a commises alors qu'il était mineur. A ce propos, la Cour observe que le droit communautaire offre également aux mineurs une protection particulière contre l'expulsion (paragraphe 41 ci-dessus, article 28 § 3 b) de la directive 2004/38/CE). En outre, l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant se trouve consacrée à l'article 3 de la Convention des Nations unies relative aux droits de l'enfant (paragraphe 36 ci-dessus)

83. En ce qui concerne l'expulsion d'un délinquant juvénile, la Cour estime que l'obligation de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant exige aussi de faciliter la réintégration de celui-ci. A cet égard, elle note que l'article 40 de la Convention relative aux droits de l'enfant fait de la réintégration un but de la justice pour mineurs (paragraphe 36-38 ci-dessus). De l'avis de la Cour, ce but ne peut pas être atteint si les liens familiaux et sociaux sont rompus par l'expulsion, qui doit demeurer une mesure de dernier recours dans le cas d'un délinquant juvénile. A son sens, les autorités autrichiennes n'ont pas accordé suffisamment de considération à ces aspects » (arrêt Maslov c. Autriche du 23 juin 2008, §§82-83) (nous soulignons). En l'espèce, ces considérations n'ont manifestement pas été évaluées par la partie adverse avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire querellé, lors de l'analyse du danger éventuellement représenté pour l'ordre public par le requérant et lors de l'examen de proportionnalité (voyez également en ce sens l'arrêt A.A. v. The United Kingdom du 20 septembre 2011, §60).

A la lumière de ces éléments, la motivation de la décision querellée est manifestement incomplète, superficielle et hâtive puisqu'elle aurait à tout le moins dû expliquer pourquoi elle estimait que des éléments postérieurs tels que le sursis simple octroyé au requérant par la Cour d'appel, la libération dont il a rapidement fait l'objet par le magistrat instructeur en charge du dossier actuellement à l'instruction et le non-renouvellement des conditions imposées à sa libération dans un premier temps n'étaient pas des éléments de fait « exacts, pertinents ou admissibles en droit » et pourquoi ces éléments « positifs » permettaient néanmoins de faire apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public au moment de la prise de décision (CCE, arrêt n°64 201 du 30 juin 2011 et arrêt n°107 819 du 31 juillet 2013). Les éléments précités sont en effet susceptibles d'impliquer « la disparition ou la diminution non négligeable de la menace actuelle que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne concernée ».15

Partant, en ne fondant pas la motivation de sa décision sur l'ensemble des éléments pertinents du dossier, la partie adverse n'a pas procédé à un examen attentif et rigoureux du dossier du requérant.

L'interprétation faite par la partie adverse de l'ordre public est abusive : se fonder sur une condamnation relative à des faits datant d'il y a cinq ans et sur des notices sans aucune précision complémentaire ne permet pas de considérer qu'un examen sérieux du dossier a été mené, dans ce dossier qui l'exigeait pourtant de toute évidence, face à une personne ayant résidé en Belgique durant toute son enfance puis au début de sa vie de jeune adulte.

À défaut d'exercice réel du contrôle de proportionnalité qui s'imposait, il convient d'ordonner la suspension de la décision attaquée, sous peine d'entraîner la méconnaissance de l'article 8 de la CEDH."

3.2.4. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° en 74/14,§3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid om verzoekende partij terug te leiden naar Marokko. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum op het moment van zijn arrestatie, zodat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder worden de antecedenten van verzoeker opgesomd waarbij geduïd wordt waarom hij door zijn gedrag als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Tevens wordt erop gewezen dat hij het voorwerp uitmaakt van een nog steeds geldend inreisverbod. Er wordt gemotiveerd waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en dat hij gedwongen teruggeleid zal worden naar Marokko omdat er een risico op onderduiken bestaat en hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verder wordt gemotiveerd omtrent het door verzoeker aangehaalde gezins- of familieleven in België, evenals omtrent zijn jarenlange illegale verblijf

in België en het aangevoerde privéleven. Daarnaast heeft verweerder eveneens vastgesteld dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die aantonen dat hij medische problemen heeft die een terugkeer belemmeren, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. Er wordt tevens gemotiveerd aan de hand van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.5. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.6. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...) 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geenszins betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van zijn arrestatie om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven. Evenmin betwist hij het voorwerp uit te maken van een nog geldend inreisverbod. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt, volstaan elk van deze motieven op zichzelf reeds, net zoals het motief omtrent de schending van de openbare orde, om het bevel om het grondgebied te schragen. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, blijft het bevel om het grondgebied te verlaten reeds overeind op grond van de toepassing van deze bepalingen. Er dient derhalve niet te worden ingegaan op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dezelfde vaststelling dringt zich op, voor wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Ook hier dient te worden vastgesteld dat elk van de motieven in de bestreden beslissing, aldus zowel de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet als de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, volstaan om de afwezigheid van een termijn

voor vrijwillig vertrek te schragen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel ingaat op het aspect “de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde”, zodat de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet – met name “er bestaat een risico op onderduiken” – overeind blijft. Deze motivering is afdoende om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

3.2.8. Een bevel om het grondgebied kan evenwel slechts rechtsgeldig bevonden worden voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.2.9. Wat betreft de toepassing van artikel 8 van het EVRM, stipt de Raad aan dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.2.10. De Raad merkt op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover verzoeker zich wenst te beroepen op een familieleven met zijn ouders, broers en zussen, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere feit dat er sprake is van een samenwoning is niet afdoende om een afhankelijkheidsband aan te tonen.

Zoals verweerder terecht motiveert in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn in België verblijvende familie. Met zijn betoog dat hij opgegroeid is in België, dat zijn familie ondertussen een verblijfsmachtiging heeft gekregen en hij samenwoont met zijn familie, slaagt hij er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde motivering. De Raad herhaalt dat een loutere samenwoning niet voldoende is om *in casu* tot een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM te besluiten. Het loutere feit dat verzoeker zelf geen inkomen heeft doet evenmin anders besluiten. De Raad benadrukt dat geenszins blijkt dat verzoeker als volwassen en gezonde man niet bij machte is om zich op zelfstandige wijze te beredderen in Marokko. Met zijn betoog doet verzoeker niet getuigen van een band die de normale affectieve banden tussen volwassen kinderen met hun ouders en verwanten overstijgt. Dergelijke banden kunnen ook onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van zijn familieleden aan verzoeker in Marokko. Anders dan wat verzoeker nog voorhoudt, kan ook geenszins blijken dat hij steeds bij zijn familie in België heeft gewoond. De Raad wijst in deze op de verblijfskaart die verzoeker in 2023 in Spanje heeft verkregen en zijn verklaringen ten overstaan van de Belgische autoriteiten dat hij aldaar woonachtig was op een adres in Barcelona en een aldaar een vriendin had (zie bijvoorbeeld AD, “ Vragenlijst recht om gehoord te worden” *dd.* 5 maart 2024). Het loutere feit dat hij zich opnieuw bij zijn familie wenst te vestigen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij, ondanks zijn leeftijd van ondertussen vierentwintig jaar, nog als jongvolwassene moet beschouwd worden, dan nog kan niet blijken dat hij zich kan beroepen op de rechtspraak van het EHRM waar gesteld wordt dat in het geval van jongvolwassenen geen bijkomende afhankelijkheidsbanden moeten aangetoond worden. Wat betreft die rechtspraak blijkt immers dat het EHRM niet alleen kijkt naar het gegeven of de betrokkene al een eigen gezin heeft gesticht, maar ook belang hecht aan het gegeven of de betrokkene steeds heeft ingewoond bij de ouders (zie onder meer EHRM, Savran t. Denemarken, (Gr.K.), 7

december 2021). *In casu* is het evenwel duidelijk dat verzoeker geenszins altijd heeft samengewoond met zijn familie in België, minstens toont hij het tegendeel niet aan.

Rekening houdend met het voorgaande, toont verzoeker op het eerste gezicht het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied niet aan. Hij toont op dat vlak aldus geen schending aan van artikel 8 EVRM.

3.2.11. Wat betreft het privéleven, onderstreept de Raad vooreerst dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Waar verzoeker aldus verwijst naar de Boultif/Üner-criteria zoals ontwikkeld door het EHRM benadrukt de Raad dat hij geen gevestigde vreemdeling is en dus deze criteria niet op hem van toepassing zijn (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53). Er kan dus niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven. Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “*gevestigde vreemdelingen*”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (bijvoorbeeld een historiek van inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die een verwijdering rechtvaardigen (zie EHRM, *Solomon v. the Netherlands (dec.)*, no. 44328/98, 5 september 2000, en *Jeunesse*, § 107). Zoals geenszins betwist wordt is verzoeker nooit toegelaten tot verblijf in België. Het gegeven dat hij sinds zijn jonge jaren in België is opgegroeid doet daaraan geen afbreuk. Bijgevolg wordt niet vereist dat er sprake is van “ernstige redenen” om een verwijderingsmaatregel te kunnen nemen (EHRM, *Pormes*, § 59).

Hoewel verzoeker als kind zijn moeder gevolgd is naar België en het hem aldus niet zonder meer kan aangewreven worden dat hij zijn privéleven in België heeft aangevat en opgebouwd tijdens zijn illegaal verblijf, moet desondanks vastgesteld worden dat verzoeker zich op herhaalde wijze heeft bezondigd aan criminele feiten. Zo blijkt dat hij op 15 januari 2018, toen hij nog minderjarig was, met name zestien jaar en drie maanden, door de Jeugdrechtbank onder toezicht werd gesteld omwille van feiten van diefstal met geweld en afpersing. Dat dit hem niet tot enig inzicht heeft gebracht, blijkt uit het feit dat hij op 14 september 2020, op een moment dat hij reeds meerderjarig was, door de politie van Brussel op heterdaad betrapt werd op het verkopen van verdovende middelen. Diezelfde dag nog werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend. Verzoeker legde dit evenwel naast zich neer en werd op 16 november 2020 opnieuw geïntercepteerd door de politie van Brussel, ditmaal omdat hij als verdachte gesignaleerd was in het kader van zedenfeiten, meer bepaald samen met drie andere personen een meisje van 14 jaar gedwongen te hebben tot fellatio. Op 8 mei 2023 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met voorwaardelijk uitstel, wegens weerspanning, diefstal met geweld of bedreiging alsook drugsfeiten, feiten allen gepleegd op 15 juni 2021. Het Hof van Beroep van Brussel bevestigde op 21 februari 2024 het vonnis van 8 mei 2023 en veroordeelde verzoeker voor de feiten gepleegd op 15 juni 2021 tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel voor wat hetgeen de reeds ondergane hechtenis overstijgt. Het Hof wijst in zijn beoordeling van de strafmaat op de ernst van de feiten, op het herhaald karakter ervan, op het feit dat verzoeker desondanks de maatregelen genomen door de Jeugdrechtbank dewelke verzoeker hadden moeten overtuigen de sinds zijn minderjarigheid ingeslagen weg van de delinquentie te verlaten blijft volharden op deze weg, alsook op de persoonlijkheid van verzoeker. Deze elementen in ogenschouw genomen verantwoordt volgens het Hof een zware gevangenisstraf. Het argument dat het Hof van Beroep een uitstel van de gevangenisstraf zonder bijkomende voorwaarden heeft opgelegd en verzoeker meent daaruit te kunnen afleiden dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, gaat voorbij aan voormelde beoordeling door het Hof inzake de zwaarwichtigheid van de feiten, het herhaald karakter en de zwaarte van de strafmaat en doet aan voorgaande niks af.

Waar verzoekende partij betoogt dat hij thans maar één veroordeling heeft opgelopen, gaat hij eraan voorbij dat uit zijn historiek duidelijk naar voren komt dat hij zich, en dit reeds sinds zijn minderjarigheid, herhaaldelijk blijft bezondigen aan strafbare feiten. Noch de maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank, noch het vonnis van de Correctionele rechtbank van 8 mei 2023 hebben hem op andere gedachten gebracht, nu hij in tussentijd ook nog in aanraking is gekomen met de politiediensten, zoals hierboven reeds aangegeven en waarvan de administratieve verslagen van de politiezone van Brussel-West die in de bestreden beslissing worden aangehaald – en dewelke zich in het administratief dossier bevinden – getuigen. Zo werd verzoeker op 4 april 2023 nog geïnterpelleerd voor feiten van weerspanning. Verder bevindt zich in het administratief dossier nog een uittreksel van het strafregister van 28 juli 2025, waarin – naast de hierboven weergegeven

maatregel van toezicht door de jeugdrechtbank en de veroordeling door de correctionele rechtbank van 8 mei 2023 – eveneens gewag wordt gemaakt van een veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Turnhout van 17 februari 2025 voor drugsfeiten, waarvoor een boete werd opgelegd. Dat verzoeker verder door het Hof van Beroep op 17 maart 2026 werd vrijgesproken, na een eerdere veroordeling tot een gevangenisstraf van negen jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel op 5 december 2025, doet geen afbreuk aan zijn aanhoudende en veelvuldige aanrakingen met de politiediensten. De Raad wijst er ook op dat – om van een gedrag dat de openbare orde kan schaden te kunnen spreken – het geenszins noodzakelijk is dat verzoeker ook daadwerkelijk veroordeeld werd. Het loutere gegeven dat verzoekende partij niet veroordeeld werd voor bepaalde feiten, staat er niet aan in de weg dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het strafrechtelijk “vermoeden van onschuld” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.2.12. Gelet op de gehele historiek van verzoeker kan aldus blijken dat hij, nadat hij al van het rechte pad afweek tijdens zijn minderjarigheid, op volwassen leeftijd verder op herhaalde wijze in aanraking kwam met de politiediensten en strafbare feiten pleegde, en dit ondanks eerdere maatregelen om hem op het rechte pad te krijgen, alsook dat hij zich, gelet op de bevelen om het grondgebied te verlaten sinds zijn meerderjarigheid, terdege bewust was van zijn illegale verblijfsituatie. Hoewel voorts niet betwist wordt dat verzoeker banden heeft opgebouwd met België doordat hij hier is opgegroeid en naar school is gegaan, kan evenwel niet blijken dat hij ooit enige, laat staan sterke, professionele banden in België heeft opgebouwd. Verder blijkt dat dat verzoeker ook een tijdlang België heeft verlaten, gelet op zijn eerder verblijfsrecht in Spanje en zijn verklaringen dat hij aldaar woonachtig was en een vriendin had. *In casu* ligt een verwijdering naar Marokko, verzoekers land van herkomst, voor. De Raad neemt aan dat verzoekers banden met dit land niet sterk zijn. Evenwel kunnen verzoekers beweringen dat hij de Arabische taal niet machtig is en niemand kent in Marokko, niet zonder meer worden aangenomen. De Raad wijst hierbij in het bijzonder ook op verzoekers herhaaldelijke verklaringen ten overstaan van de politiediensten – zoals op 8 juni 2023 en meer recent op 13 april 2026, waarvan de verslagen zich in het administratief dossier bevinden – dat verzoeker zowel het Frans als het Arabisch machtig is en dat hij positief antwoordde op de vraag of hij nog familieleden heeft in zijn land van herkomst. De Raad neemt aan dat een terugkeer naar zijn herkomstland een hele aanpassing zal zijn en de nodige inspanningen zal vergen van verzoeker, doch er liggen geen concrete elementen voor op grond waarvan kan worden aangenomen dat van verzoeker – een gezonde jongeman van vierentwintig jaar – niet kan worden verwacht dat hij zich op zelfstandige wijze kan handhaven in Marokko, temeer hij zijn verworven kennis en competenties naar aanleiding van zijn studies in België aldaar kan inzetten. De contacten met zijn familie en vrienden in België kan hij via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken in Marokko verder onderhouden. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift neergelegde getuigenverklaringen van zijn moeder en vrienden doen geen afbreuk aan het voorgaande. Het argument dat hem een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd doet aan voorgaande evenmin afbreuk.

3.2.13. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

3.2.14. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, luidt deze bepaling als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen schending van deze bepaling opwerpt. Daargelaten de vraag in welke mate verzoeker voor het eerst ter terechtzitting gewag kan maken van een dergelijke schending, wijst de Raad er alleszins op dat in de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: “ *Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verwijst enkel naar zijn familie die in België verblijft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging zou verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*”

Door zich ter terechtzitting louter de vraag te stellen of de verwijdering van verzoeker naar Marokko geen schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen, noch toont hij hiermee alsnog een schending van voormelde verdragsbepaling aan. De Raad

benadrukt in deze dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Verzoeker blijft in gebreke dergelijk begin van bewijs te leveren. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook *prima facie* niet worden aangenomen.

3.2.15. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij een volwassen persoon is, die geen gewag maakt van enig kind. Waar verzoeker in zijn eerste middelonderdeel uitvoerig verwijst naar het hoger belang van zijn minderjarige broers en zussen, en artikel 24 van het Handvest, toont hij met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan dat de aanwezigheid van zijn broers en zussen op het Belgisch grondgebied zouden verhinderen dat in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Verzoekers broers en zussen vormen in hoofde een kerngezin met hun ouders. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn jonge zus psychologisch lijdt onder de omstandigheden, wijst de Raad er vooreerst op dat dit niet kan worden afgeleid uit het neergelegde medisch attest, gevoegd als overtuigingsstuk 11 bij het verzoekschrift, dat slechts een overzicht verschaft van verschillende medische afspraken in hoofde van zijn zus. De verwijzing in de getuigenverklaring van verzoekers moeder omtrent de oorzaak van het psychologisch lijden van haar dochter, betreft niet meer dan een louter eigen verklaring van verzoekers moeder. Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoekers zus het moeilijk heeft met de omstandigheden, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat. De Raad verwijst naar de hierboven gedane vaststellingen, waarin reeds werd aangegeven dat verzoekers familie via moderne communicatiemiddelen en bezoeken de contacten verder kunnen onderhouden. Verder blijkt uit de bespreking *supra* dat het gezins- of familieleven, noch de gezondheidstoestand van verzoeker het treffen van de bestreden beslissing verhinderen. Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht evenmin aangetoond.

3.2.16. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het bij de vordering tot schorsing te betalen rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
F. BROUCKE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. DENIES